

شهوښکی پر له نښه

چنور سه عیدی
(سنه)

« - بڼ به زه بيبترين که سيکي که تا ئيستا ديو مه . »
گويم لي ناگريت و له گوښه کانه وه دهست پڼ ته کات .
ته نانه ت گواره کانم له گويم دهرناهيڼي ، دوو ماري گهرم
له ملمه وه نه خزينه خواري و له نيو جله کانه و ن نه بن .
« - قره کانم ، نه تو خوا قره کانم مه پره ، تازه په نگم
کردون ، سهير که ، تو په رنگي شهراويت ، لا جوانه . »
چه پک چه پک قره کانم نه پرې و نه بخاته سهير
گوښه کانم . ناوږم سهيري خوږم که م . هه رگيز خوږم به قرزي
کورته وه نه ديوه ، له خه ونيشدا .
« - تو بڼ په رحم و »

بڼ په رحم و چي ؟ ته نيا بڼ په رحم .
نا شتي و نا بڼ په رنگه خوږي نه بڼ ، روومه تي
که و توه ته به تر يفه ي مانگ . خاله په شه که ي له سهير
گوښه و چاوه کاني هيشته هه نگوينين ، به لام هه راسانم .
هه ست به تيږي نيگام ته کات . نه قين ، نه نه فرهت ،
هيچي تيا نيه خوايه . دانه نيشيت و له سهير خوږ دانه
دانه ي په نجه کاني پيم نه پرېته وه .
« - هاها ! ناگات له خوږ بڼ وخت بوو دهستت
بڼ . »

قسه که م ته و او ناکه م و قامکه کاني دهستيشم .
« - نه م نينو کانه م ته نيا بو تو دريږ کردو ته وه . سهير که
له بڼ ديت ؟ شه وانه و هکو مندالتيک تا کو له زارت
نه نايه نه نه خه وتي . »
نه ي هاوار بان قزم پر نه بڼ له قامک و په نجه ي
خوښناوي ، بهر چاوم ليل نه بڼ په رنگه بيست دانه نه بڼ ،
چل بڼ ، نازانم که مه يان قامکي دهستمه ، کامه يان

په نجهی پیم؟ به چه قو خویناوییه که یه وه دیت چاوه کانم ده ربینتی، په شیمان نه بیته وه.

دایناوه بو دوا بی؟ پی خوشه هه موو له ته کانم تا دوا له ت بیینم؟ نه مجاره ساتووری دینتی نه یکو تیتته رانم، ناتوانی، ئیسکه کانی رانم پر هیز و قه له ون، خوین نه پژی به روومه تیا. دهستم نییه به قولله کانم نه بسر مه وه. ناویری سه یرم کا. چاوه کانی هه نگوینیتتر له هه همیشه به، قرچ و هویری وردبوونی ئیسکه کانم شیتی نه کا، نه زانم.

«- نهی بو نه وه نده بی به زه بییت؟!» نه که ومه سه ر عه رز.

«- تو زات ناکه ی گلوپه که داگیرسینتی، چونکه ژووریکی سوور نه ترسینتی.»

خوی له که ری داوه. هه ر له رانم خه ریکه تا پییه بی په نجه کانم له ت له ت نه کاته وه.

«- ده بزانه گوشتی من به شی هه موو خه لکی نه م شاره نه کا؟»

هیزم نییه قاقا بکیشم، نه وه نده له ئیش و کزه پرم که ئیدی هه ست به هیچ ناکه م. له شم داخی داخی داخه، وه کو زوپایه کم که تا ئاخو زیادیان کرد بیت، به لام نه وه وه کو مردوو ساردی ساردی سارده. له ت له ت کردنی رانم ماندووی نه کا.

«- وهره له پالما بنوو. به یانی دووباره ده ست پی نه که یته وه.»

که نه لیم به یانی، خیرا هه ل نه ستی و باله کانم نه قرتینتی و نه یخاته سه ر له ته کانی ران و نه ژنو و قاچم.

تا کو چه قو که تیژ نه کاته وه من قاته کانم نه ژمیرم: یه که م گوئی، دوو هه م قرتیکی شویری شه راوی، سیه هه م قامکه کانی... نه رم نه رم وه کو دکتوریکی شاره زا سکم نه دری و ریخوله م ده ردینتی و نه یخاته سه ر له ته کانی باسکم.

ئینجا وه کو په تی ته زیح ژپیه کی ناسک له نیوان مؤره کانی پشتم نه کی شیتته ده ری. ئاخ خ خ.

مؤره کانی پشتم تیکه ل نه بن. وه کو مندال یاریان پی نه کات.

سه گه کان نه وه رن و مؤره کان په رت نه داته سه ر ریخوله م.

دل م له ده سته کانی لی نه دات. ده سته کانی نه له رزین، خوین له ده سته کانییه وه تک تک نه تکیته سه ر سنگم،

مه مه کانم نه روو تینیتته وه.

«بی ره م، بی به زه بی، بی...»

لیوه کانم مه قه ست نه کات به نوو کی چه قو که چاوه کانم هه لده کولتی. ئاو ر ناداته وه. تک تکیکی داخ له چاوه کانییه وه نه پر ژیتته سه ر گونام. ئیستا قاتی یازده هه م جووتی چاوه که هیشتا نه بینی، گه ر نه بویری گلوپه که داگیرسینتی.

به فر نه باریت، نووزه له دوا ی نووزه دیت، سه گه خویرییه کان دهوری مالله که یان گه مارو داوین.

«- ئیستا چیم لی نه که ییت، ها؟ چونت پی خوشه؟ سه گه کان یان پشیله کان؟ یان په نگه وه کو کونده کویر (۱) له شوینیکا چالم نه که ییت و تا هه همیشه ته نیا نه منووسیتته وه؟»

دلله راوکی ده یهه ژینتی، به دزییه وه په رده که لانه دات و سه یری سه گه کان نه کات، به نه ستهم تفه که ی بو قووت نه دری. ده سته کانی نه له رزین.

دل م تیکه لی قر و قاچ و قامکه کانم توند توند لیته دات.

باوه شم پیا نه کات، چه پکه قرتیک و چه ند قامکم جی نه میتی، قامکه کانم له گیرفان نه نیت و قره کانم وه کو شال ده ئالینیتته ده ور ملیا.

«- بو کوئی نه ری؟ سه گه کان نه تخون. بریار و ابو له به ر ده رگا دامنییت و پر وی.»

کزه بایه کی سارد هه لده گرتی، سه گه کان نه وه رن و دلی توند توند لیته دات.

«- ده با روژ بیته وه وه کو نه و ژنه چاوپه شه (۲) له شوینیکا چالم که و ته و او، من تاقه تی سه رمام نییه.»

له ژیر کو ته که یه وه نه مشاریته وه، هه موو له شم تیکه لی یه که، نازانم ئیستا چه ند قاتم، ده ترسم سه گه کان... خشه خش به ره و ناو سه گه کان، تاریکی، به فر ری نه که وی.

جو زه ردانی ۱۳۸۴

په راویز:

۱- کونده کویر رومانیکی به ناویانگی سادق هیدا یته، نووسه ری هاوچه رخی ئیرانییه.

۲- نامازیه بو که سایه تی رومانی کونده کویر.

